

tionen mere beskrivende ved at give udtryk for, at forureningen både kan være af biologisk (f. eks. bakteriologisk), fysisk og kemisk natur og ved at opregne nogle eksempler på forureninger, der vides at kunne forekomme. Forureningen kan — uden at medføre sundhedsrisiko — gøre levnedsmidlet utjenligt til menneskeføde, hvilket f. eks. kan være tilfældet ved grovere animalsk forurening af levnedsmidler.

Forekomst af forureninger i levnedsmidler vil typisk være utilsigtet. Et levnedsmiddel, der indeholder f. eks. bakterier eller andet, der bevidst er benyttet i produktionen for at opnå bestemte egenskaber i produktet, vil således ikke blive betragtet som et forurenede levnedsmiddel. Efter den valgte definition omfatter begrebet også pesticidrester, idet sådanne rester lige så vel som f. eks. rester af antibiotika i slagtedyr eller for højt kviksvovlindhold i fisk kan udgøre en sundhedsrisiko. Det skal bemærkes, at Codex definitionen, der ikke henregner pesticidrester til begrebet forureninger, muligvis herved har taget hensyn til, at der af kommissionen er nedsat særlige komiteer, der beskæftiger sig med henholdsvis tilsætningsstoffer og pesticidrester.

Der vil formentlig ikke kunne fremkomme uoverensstemmelser om forståelsen af begrebet „forureninger“ eller „fremmede stoffer“ mellem de nordiske lande. Spørgsmålet har været drøftet på nordiske embedsmandsmøder i løbet af det sidste år, og der var enighed om, at f. eks. tilføjelsen om, at forureningen kan gøre levnedsmidlet utjenligt til menneskeføde, ikke reelt ændrer definitionen.

Det skal tilføjes, at et levnedsmiddel meget vel kan indeholde fremmede stoffer eller forureninger, uden at det skal forkastes som levnedsmiddel. Her som i andre tilfælde er det dosis (forureningsgraden), der er afgørende.

Til §§ 5 og 6.

Bestemmelserne tilsigter at undgå overflødige gentagelser i lovteksten og indebærer, at de bestemmelser, der angår salg eller behandling — henholdsvis at sælge eller at behandle — levnedsmidler, også gælder for handlinger, der dækkes af de øvrige i disse paragraffer nævnte ord.

Til § 7.

Denne bestemmelse angår afgrænsningen mellem levnedsmiddeloven og de særlige love om levnedsmidler, som henhører under landbrugsministerens og fiskeriministerens forretningsområder. Udgangspunktet for denne afgrænsning har på baggrund af forhandlingerne i folketinget 28. januar 1972 (folketingets forhandlinger 1971—72 sp 2415) været, at de

særlige love, det vil sige især lovene om kødkontrol, mejeriprodukter m. m. og om fisk og fiskevarer, skulle indeholde materielle bestemmelser om og give adgang for vedkommende minister (landbrugsministeren eller fiskeriministeren) til at træffe bestemmelse om produktion m. v. af de af lovene omhandlede varegrupper. Samtidig skulle dog den ny levnedsmiddelov indeholde materielle bestemmelser om og give adgang for ministeren for forureningsbekæmpelse til at træffe bestemmelse om en række tværgående forhold, nemlig om (1) levnedsmiddelbutikker, og den her stedfindende opbevaring og udlevering af varer, (2) tilsætningsstoffer, herunder farvestoffer, konserveringsmidler og lignende, (3) varedeklarationer, herunder om påbudt sammensætning og om næringsindhold, (4) emballering og mærkning af detailpakkede levnedsmidler, (5) tolerable restkoncentrationer af bekæmpelsesmidler og lægemidler samt andre forureninger.

Den gældende levnedsmiddelovs § 1, stk. 4, tager kun delvis stilling til afgrænsningsspørgsmålet, fordi den kun vedrører forholdet mellem egentlige lovbestemmelser. Da levnedsmiddelovgivningen i vidt omfang er en bemyndigelseslovgivning, er det fundet hensigtsmæssigt at foreslå regler om afgrænsningsspørgsmålet, som også tager stilling til forholdet mellem administrative bestemmelser.

Paragraffens bestemmelser har først og fremmest interesse for administrationen, som det må påhvile at sikre den fornødne samordning af reglerne, dels i forbindelse med revision af de særlige love og dels ved udfærdigelse af administrative bestemmelser. Hertil kommer, at myndighederne ved en hensigtsmæssig informationsvirksomhed og gennem en central styring af tilsynsvirksomheden vil kunne modvirke de administrative problemer, der kan opstå, når flere ministerier har opgaver inden for samme område.

Med ordet „regler“ sigtes i overensstemmelse med almindelig sprogbrug i lovgivningen til de administrative forskrifter, der umiddelbart er bindende for borgerne, det vil i praksis sige kongelige anordninger og bekendtgørelser.

Afgrænsningsspørgsmålet gør sig kun gældende med hensyn til forslagets kapitel 2, 4 og 5.

Bestemmelsen i stk. 1 betyder, at de grundlæggende materielle bestemmelser i forslagets kapitel 2 og 4 altid kan bringes i anvendelse som minimumskrav. Stk. 2, der vedrører kapitel 5, vil medføre, at det i almindelighed ikke er nødvendigt, at en virksomhed autoriseres af mere end een myndighed.

I stk. 3 fastsættes den almindelige regel, at regler i medfør af levnedsmiddelovens kap. 2, 4 og 5 altid finder anvendelse, medmindre andet er bestemt i